HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

חיסתרי. קלעים: **יד בעל השטר על התחתונה.** וליח ליה מלא חיסתרי לחיגון כל חסתירא פלגא דזוזא כך פירש ר"ת. וגרסה לי דזוזי יקבל דלמסתרי הוו קלעים ויש בכל אחד מרבעה דיגרין אבל חסתירא פשיטי חיגרו ולפי הוו פלגא דזוזא דהיינו קלע מדינה כדאמרי' בגמ' קמא (דף לו.) גבי המוקע למכירו בעונדא דמן ניסא: **אמר מצי לא נחו ליגיס חסיסם ידיס** כו'. מלם שלריך לכתוב חתימת ידו על קלף ולהשליך בית דין כדי שיכירו בית דין חתימתו כי היא דאמרינן בהמוכרת בפרק השלח שחתרמלה (דף כח.) כגון לחזנו ושמעון שהיו חתומין בשטר ואת שמעון ואין מי שיכיר חתימת שמעון אלא לחזנו ואחד מן השוק (ב) ואמרינן התם שיכתוב לחזנו בכתב ידו וישליכנו לבית דין ובית דין מקיימין חתימת ידי לחזנו בהמוכר בשטר מכתב ידו שהשליך בב"ד ואין לריך לחזנו להעיד על כתב ידו שבשטר זה בתב ידי ובאין בסוף הקלף אלא בתחלתו אלא יהא כתב ידו חלק מלמעלה שמא ימלאנו אדם רע ויכתוב בחלק שלמעלה מחתימתו אני החתום לויתי מפלוני לך וכך ממון ותנן הוליא עליו בתב ידו כו' והיינו חתימת ידו כדתנן (גיטין דף עא:) בתב סופר ועד בשר ואחר כ' ירמיה חתם סופר שניהן: **בוצינא.** מוכח ויש"ל היה: **כי חלפי רבנן.** ותשלח בתב ידך למחול החתם שחחול לה: **סוס נגיד.** מושך בקלף כדי שיחתום חצי מלמעלה: **אחר מצי מחלא ועד ' לא לכתוב בסוף השיטה.** למזייף וכתב לחלא חלנין ולחרבע לחרבעין ולחתם חחתין וכן עד עשר יכתוב לעשר עשרין אבל אחד עשר אינו יכול לזיופי לריך למכתב אחד ועשרים וכי בתב בין אחד עשר ויו"ו עשר נרשה לחוק ומינכר: **ולי לימרמי ליה.** חרבע או חחת בסוף שיטה: **ליהדר.** ולדבריה להאי חלוחת על למימרמי ליה בחלמע שיטה לחפי' חס יזייף וכתב אין לי למדין אלא מן התחתון לכתבני מתניתין: **סהוה דהוה כתב ניה תילתא בפרדיסא.** כך היה כתוב בשטר זביעת לפלוני בגיטת לחת לי תילתא בפרדיסא חזל הלוקח מחקיה לגגיה דבי"ת מכלן ומכלן ושוויה ופרדיסא ות"ל מכרת לי תילתא לגיטת לפרדם כולו והלי אלרת: **סהוה אלרת דהוה לסוב ניה מנא לחוכן ושמעון לחי.** לחית להו בחלרת פלוגית מנת חלק קרקע שים לבני החתין והוו להון לחת בחרינא שלמעו לחי והוה ליה מנחת בהדייהו וחזל הלוקח ושלח ניה ות"ו ושוויה ולחי וטען למנחת לחלנית זביעת: **דרפיסא ידיס.** ידיו רוחנות ולותיות חתימתו פורחות: **אמרה.** על חבל הטוט משפת הנהר אל שפתו שניה והעובדים (ג) גשר קלר נשענים בו ועובדים והוא נע ונד כל שעה: **חורנוקא.** סגויזנ"א בלע"ז שבו דולין מים מן הבור: **קס חורנוקא.** עלה עליה וחתם וכל גופו נע ונד וידיו רוחנות: **מתני' כותבין גט נחים.** כותבין ומותמין לו והוא יגרש בו את אשתו בשילחה מע"פ שאין אשתו עמו ובלבד שיהא מכירן לו והבעל נותן שכר כותבין

ומשוי להו זוזי מאי אמרת שית מאה איסתירי וזוזא (ג) (שית מאה זוזי וחד זוזא) יד בעל השטר על התחתונה [ב]האי מאן דבעי למחוי חתימות ידיה בבי דינא לא לחוי בסוף מגילתא דלמא משכח לה אחר וכתיב דמסיק ביה זוזי ותנן [ד]הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו גובה מנכסים בני חורין ההוא בזבינא דאתא לקמיה דאביי אמר ליה ניחזי לי מר חתימות ידיה דבי אתו רבנן מחוו לי מעברנא להו בלא מכסא אחוי ליה בריש מגילתא הוה קא נגיד ביה א"ל [ה]כבר קדמוך רבנן אמר אביי [ו]מתלת ועד עשר לא לכתוב בסוף שיטה דלמא מזייף וכתב ואי איתרמי ליה [ז]ניהדריה לדבוריה תרין תלתא זימני אי אפשר דלא מיתרמי ליה באמצע שיטה ההוא דהוה כתיב ביה תילתא בפרדיסא אזל מחקיה [ח]לגגיה דבי"ת וכרעיה ושויה ופרדיסא אתא לקמיה דאביי [ט]אמר ליה מאי טעמא רויח ליה עלמא להאי ו"ו [י]כפתיה ואודי ההוא דהוה כתב ביה מנת ראובן ושמעון אחי הוה להו אחא דשמיה אחי אזל כתב ביה ו"ו ושויה ואחי אתא לקמיה דאביי אמר ליה [כ]מאי טעמא דחיק ליה עלמא להאי ו"ו כולי האי כפתיה ואודי ההוא שטרא דהוה עליה רבא ורב אחא בר אדא אתא לקמיה דרבא אמר ליה דין חתימות ידא דידי היא מיהו קמיה דרב אחא בר אדא לא חתימי לי מעולם כפתיה ואודי א"ל בשלמא בידי זייפת אלא דרב אחא בר אדא דרתית ידיה היכי עבדת אמר אנחי ידאי אמצרא ואמרי לה קם אזרנוקא וכתב: **מתני'** [כא]כותבין גט לאיש אע"פ שאין אשתו עמו [ל]והשובר לאשה אע"פ שאין בעלה עמה [מ]ובלבד שיהא מכירן [נ]והבעל נותן שכר כותבין

(ב) ל"ה זוזי. תימה זוזי נמי מצוי לימקמי למסקי להו בחיסתרי ול"כ לית לן למימר מהאי טעמא שית מאה זוזי הוה מלא מיקמתי פלגא דזוזא כך פירש ר"ת. ונרלה לי דזוזי יקבל דלמסתרי הוו קלעים ויש בכל אחד מרבעה דיגרין אבל חסתירא פשיטי חיגרו ולפי הוו פלגא דזוזא דהיינו קלע מדינה כדאמרי' בגמ' קמא (דף לו.) גבי המוקע למכירו בעונדא דמן ניסא: **אמר מצי לא נחו ליגיס חסיסם ידיס כו'.** מלם שלריך לכתוב חתימת ידו על קלף ולהשליך בית דין כדי שיכירו בית דין חתימתו כי היא דאמרינן בהמוכרת בפרק השלח שחתרמלה (דף כח.) כגון לחזנו ושמעון שהיו חתומין בשטר ואת שמעון ואין מי שיכיר חתימת שמעון אלא לחזנו ואחד מן השוק (ב) ואמרינן התם שיכתוב לחזנו בכתב ידו וישליכנו לבית דין ובית דין מקיימין חתימת ידי לחזנו בהמוכר בשטר מכתב ידו שהשליך בב"ד ואין לריך לחזנו להעיד על כתב ידו שבשטר זה בתב ידי ובאין בסוף הקלף אלא בתחלתו אלא יהא כתב ידו חלק מלמעלה שמא ימלאנו אדם רע ויכתוב בחלק שלמעלה מחתימתו אני החתום לויתי מפלוני לך וכך ממון ותנן הוליא עליו בתב ידו כו' והיינו חתימת ידו כדתנן (גיטין דף עא:) בתב סופר ועד בשר ואחר כ' ירמיה חתם סופר שניהן: **בוצינא.** מוכח ויש"ל היה: **כי חלפי רבנן.** ותשלח בתב ידך למחול החתם שחחול לה: **סוס נגיד.** מושך בקלף כדי שיחתום חצי מלמעלה: **אחר מצי מחלא ועד ' לא לכתוב בסוף השיטה.** למזייף וכתב לחלא חלנין ולחרבע לחרבעין ולחתם חחתין וכן עד עשר יכתוב לעשר עשרין אבל אחד עשר אינו יכול לזיופי לריך למכתב אחד ועשרים וכי בתב בין אחד עשר ויו"ו עשר נרשה לחוק ומינכר: **ולי לימרמי ליה.** חרבע או חחת בסוף שיטה: **ליהדר.** ולדבריה להאי חלוחת על למימרמי ליה בחלמע שיטה לחפי' חס יזייף וכתב אין לי למדין אלא מן התחתון לכתבני מתניתין: **סהוה דהוה כתב ניה תילתא בפרדיסא.** כך היה כתוב בשטר זביעת לפלוני בגיטת לחת לי תילתא בפרדיסא חזל הלוקח מחקיה לגגיה דבי"ת מכלן ומכלן ושוויה ופרדיסא ות"ל מכרת לי תילתא לגיטת לפרדם כולו והלי אלרת: **סהוה אלרת דהוה לסוב ניה מנא לחוכן ושמעון לחי.** לחית להו בחלרת פלוגית מנת חלק קרקע שים לבני החתין והוו להון לחת בחרינא שלמעו לחי והוה ליה מנחת בהדייהו וחזל הלוקח ושלח ניה ות"ו ושוויה ולחי וטען למנחת לחלנית זביעת: **דרפיסא ידיס.** ידיו רוחנות ולותיות חתימתו פורחות: **אמרה.** על חבל הטוט משפת הנהר אל שפתו שניה והעובדים (ג) גשר קלר נשענים בו ועובדים והוא נע ונד כל שעה: **חורנוקא.** סגויזנ"א בלע"ז שבו דולין מים מן הבור: **קס חורנוקא.** עלה עליה וחתם וכל גופו נע ונד וידיו רוחנות: **מתני' כותבין גט נחים.** כותבין ומותמין לו והוא יגרש בו את אשתו בשילחה מע"פ שאין אשתו עמו ובלבד שיהא מכירן לו

הגט כתוב וחתום דהא לא בעינן דעתה שהרי היא מתגרשת בעל כרחה: **ושובר לאשה אע"פ שאין בעלה עמה.** דלדילה חוב הוא ולבעלה הוי זכות וזכין לאדם שלא בפניו והיא לריכה להזהר בו שלא יפה ליד בעלה על שתקבל כסף כתובתה: **ובלבד שיהא מכירן.** בגמ' [ע"ב] **מפרש לה: והבעל נותן שכר.** (ד) הגט. טעמא מפרש בגמ' [קמח.]. ושכר השובר דזכותו הוא דלא מהדר ומגבה כתובתה זימנא אחריתא: כותבין

מוסף רש"י

וכתיב דמסיק ביה זוזי. למעלה מן התחתונה ישתוב שזה התחתון לוה ממנו מנה וכותב כך אני פלוני התחתון למטה לויתי מנה מפלוני (כתובות כא.). **הוציא עליו.** מלוה, **כתב ידו.** של לוה שהוא חייב לו ממון ולין כאן עדות אחתם (לקמן קעה:). **גובה מנכסים בני חורין.** ומשעבדי לו בלא ליה קלא לדבר שאינו עשוי בעדים (כתובות כא.). מתחעבדים שלא מלוה שכתוב בשטר שים בו עדים, לכיון לחיכא תרתי, שטר ועדים משקר ליה לנקלה ולקוחות הוא לחפסידו לנקלה ומקרו כדבר ויימיו בני חרי למוכר לגבות מהם (לקמן קעה:).

רבינו גרשום

להן לפרוטרות בסכום חשבון היו מצטרפין אותן ומשורי להו זוזי בשטרא ולא כתב פרטי: יד בעל השטר על התחתונה. ולא מגבי שית מאה זוזי וזוזא: מחלת ועד עשר לא ליכתוב אינש בסוף שיטה. של שום שטר דאי כתב בסוף שיטה חלת מצי זיופי המלוה וכתב לחלתין והכי נמי מארבע מצי למכתב ארבעין וכן כל החשבון עד עשר מצי לזייף אבל אי כתב אחד עשר בסוף שיטה לא מצי לזיופי ולמכתב אחד ועשרים משום דצריך למכתב ו' בין אחד ועשרים ואי מזייף להאי ו' איכא היכרא ודחזיק משאר אותיות. ומשום הכי נקט מחלתא דקודם חלתא לא כתבי בשטר חשבון אלא לוה סלע כותב פלוני לוה סלע וכן לשנים כותב סלעין ולא שנים ומעות סלעים שנים. ואי קשיא לך היכא דכתב סלע בסוף שיטה יכול לכתוב סלעין הא לא קשיא דכיון דסלעין סתם לא הוי אלא שנים משום ההוא פורתא לא מזייף אלא מחלת ולעיל דזייף גדול הוא

מזייף: ואי מתרמי ליה. בסוף שיטה חד מכל חשבון זה מחלת ועד עשר: ניהדריה לדיכוריה. בהחוא שטר תרי חלת זימני כך וקיבל עליו פלוני אחריות של כך וכך סלעין ואי אפשר בחד מחלת דלא מתרמי החשבון באמצע שיטה ואי מזייף בסוף נלמוד מההוא דאמצע שיטה: ההוא שטרא דכתב ביה חלתא בפרדיסא. זבן פלוני לפלוני: אזל. הלוקח בעל השטר ומחק ב' מלמעלה ומלמטה ושויה ר' ופרדיסא דשמעת חלתא בשדה זבן ליה וכוליה פרדיסא כלומר חלתא ופרדיסא: דויח ליה עלמא להאי ר' דופרדיסא: ההוא שטר דהוה כתב ביה מנת ראובן ושמעון [אחי]. כלומר שראובן ושמעון שהן אחין מכרו לי מנת שלהן חלקן שירשו מאביהן: אזל וכתב ר' ושויה ואחי. ראובן ושמעון ואחי זבינן לי מנת שלהם: האי מאן דמחוי אחתימות ידיה בבי דינא. כדי שיכירו ב"ד אם יבוא להם היום ומחר חתימה דומה לזה שידעו שהוא חתמו ואם אינו דומה לזו שידעו שזייף הוא: לא ליחוי בסוף מגילתא. בגליון מלמטה אלא מלמעלה דאי כתב למטה דלמא משכחת לה אינש ומזייף וכתב על גבי חתימתו דמסיק

ביה זוזי כך וכך והוא חתום למטה ותנן כו': ההוא בזבינא. בעל מכס: אחוי ליה אבי חתימתו ברישׁ מגילתא. והיה רוצה לזייף על גבי חתימתו ידי הוא. שהיה דומה לכתיבתו: בשלמא חתימת ידי מצית לזיופי שפיר. משום דבחור אנא וכוונת כתיבתי: דרתית ידיה. מחמת שהיה זקן היו ידיו רותחות היכי מצית לכוונו: א"ל אנחי ידא אמצרא. במעבר הנהר היה נסר קטן קצר כמו גשר ומזה בשפת הנהר קבוע יתד ובעבר האחר יתד האחר וקשור חבל מזה לזה וסומכין שם ידיהן כשעוברין על גבי אותו נסר צר ומירתת מכח המים ועל אותו נסר הנחתי כיד של זקן וזייפתי: זרנוקא. שקורין ציקיניא שדולין בבור דרתת ועליה הנחתי ידי: **מתני'** כותבין גט לאיש אע"פ שאין אשתו עמו. מפני שהאשה מתגרשת בעל כרחה: והשובר לאשה. אם באת אשה לב"ד ואמרה כתבו לי שובר מכתובתי שאתן לבעלי שגרשני כשיפרע לי כתובתי כותבין לה אע"פ שאין בעלה עמה: ובלבד שיהא. הסופר ובית דין מכירין האשה והאיש שלצורך עצמן הן מבקשין: והבעל

מסורת הש"ס

(ג) רש"ל מ"ז, ג) כתובות כפ. ע"ש, ג) (עי' תוס' כתובות כפ: ד"ה המלכ), ד) נקמן קעה:, ה) [בבא יט. תוליז קה.], ו) [בעיון ערך כבל ב' גרס לבביה פי' מתק השיעים של בייש של מעלה ושל מטה], ז) [ב"מ כד.], ח) ל"ל בפ"ב, ט) ל"ל לתולמת. רש"ש,

הגהות הב"ח

(א) גמ' שית מאה איסתירי וזוזא (שית מאה זוזי וחד זוזא) מ"מ ע"ב ר"ח גי גרס ליה: (ב) רשב"ם ד"ה אמר אביי וכו' דאמרינן התם: (ג) ד"ה ממלרת וכו' והעובדים על גשר: (ד) ד"ה והכעל נותן שכר שכר הגט: (ה) תוס' ד"ה ומשוי להו זוזי מימה זוזי נמי מצוי להו לימקמי: (ו) בא"ד ומשוי כדאשכחן בזוזי וכו' ולא מצינן להו בקלעים: (ז) ד"ה ליגיס ואין וכו' ולא נתן עד מצי מחלא וכו' ולא נתן עד שלרך לחזנו להעיד על כתב ידו שבשטר זה כתב ידי ובאין בסוף הקלף אלא בתחלתו שלא יהא כתב ידו חלק ומעידין על חתימת שמעון ואחר אני כשיחתום לחזנו להשליך בב"ד לא יחתום בסוף הקלף אלא בתחלתו שלא יהא חלק מלמעלה שמא ימלאנו אדם רע ויכתוב בחלק שלמעלה מחתימתו אני החתום לויתי מפלוני כך וכך ממון ותנן הוליא עליו כתב ידו כו' והיינו חתימת ידו כדתנן (גיטין דף עא:) כתב סופר ועד בשר ואחר כ' ירמיה חתם סופר שניהן: **בוצינא.** מוכח ויש"ל היה: **כי חלפי רבנן.** ותשלח בתב ידך למחול החתם שחחול לה: **סוס נגיד.** מושך בקלף כדי שיחתום חצי מלמעלה: **אחר מצי מחלא ועד ' לא לכתוב בסוף השיטה.** למזייף וכתב לחלא חלנין ולחרבע לחרבעין ולחתם חחתין וכן עד עשר יכתוב לעשר עשרין אבל אחד עשר אינו יכול לזיופי לריך למכתב אחד ועשרים וכי בתב בין אחד עשר ויו"ו עשר נרשה לחוק ומינכר: **ולי לימרמי ליה.** חרבע או חחת בסוף שיטה: **ליהדר.** ולדבריה להאי חלוחת על למימרמי ליה בחלמע שיטה לחפי' חס יזייף וכתב אין לי למדין אלא מן התחתון לכתבני מתניתין: **סהוה דהוה כתב ניה תילתא בפרדיסא.** כך היה כתוב בשטר זביעת לפלוני בגיטת לחת לי תילתא בפרדיסא חזל הלוקח מחקיה לגגיה דבי"ת מכלן ומכלן ושוויה ופרדיסא ות"ל מכרת לי תילתא לגיטת לפרדם כולו והלי אלרת: **סהוה אלרת דהוה לסוב ניה מנא לחוכן ושמעון לחי.** לחית להו בחלרת פלוגית מנת חלק קרקע שים לבני החתין והוו להון לחת בחרינא שלמעו לחי והוה ליה מנחת בהדייהו וחזל הלוקח ושלח ניה ות"ו ושוויה ולחי וטען למנחת לחלנית זביעת: **דרפיסא ידיס.** ידיו רוחנות ולותיות חתימתו פורחות: **אמרה.** על חבל הטוט משפת הנהר אל שפתו שניה והעובדים (ג) גשר קלר נשענים בו ועובדים והוא נע ונד כל שעה: **חורנוקא.** סגויזנ"א בלע"ז שבו דולין מים מן הבור: **קס חורנוקא.** עלה עליה וחתם וכל גופו נע ונד וידיו רוחנות: **מתני' כותבין גט נחים.** כותבין ומותמין לו והוא יגרש בו את אשתו בשילחה מע"פ שאין אשתו עמו ובלבד שיהא מכירן לו והבעל נותן שכר כותבין

(ה) ל"ה כבר. מימה מאי קמ"ל הא מלי מלא מיקמתי ולמה לי למיכתב ליה בתלתא ועד עשר ומ